

מי שאמר הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני ואני - כולם נזירים, הותר הראשון - הותרו כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולם אסורין. הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר פי כפיו ושערי כשערו - ה"ז נזיר. הריני נזיר, ושמעה אשתו ואמרה ואני - מיפר את שלה ושלו קיים. הריני נזירה, ושמע בעלה ואמר ואני - אינו יכול להפר. הריני נזיר ואת ואמרה אמן - מיפר את שלה ושלו קיים. הריני נזירה ואתה, ואמר אמן - אינו יכול להפר.

תוך פדי דיבור

ר"ל לפני ר"י הנשיא: והוא, שהתפיסו כולן בתוך כדי דיבור. - כדי שאלת שלום. כדי שאומר שלום תלמיד לרב. ר"י: לא הנחת מקום לתלמיד. [ואף לאלתר אח"כ מהני] **כא.** תנ"ה: וכמה כדי דבור? כדי שאילת שלום תלמיד לרב.

אין להוכיח: מהריני נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני ואני, ותו לא. שהתנא אינו כרוכל למנות את כולם, ושנה ב' דוגמאות משום דתני סיפא: הותר הראשון - הותרו כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין, מכלל דיש אמצעי, ומש"כ תני ואני ואני.

איבעיא: חד בחברו מתפיס או בראשון מתפיס

נפק"מ להוסיף על ההתפסה אי מתפיס בחבירו תמיד יוכל,

אי מתפיס רק בראשון, יותר מכ"ד לא יוכל להתפיס

א. הך דהריני נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני ואני, ותו לא מידי, ש"מ: בראשון מתפיס, דאי בחבירו ליתני הרבה ואני. - התנא אינו כרוכל ואידי דסיפא אחרון וראשון תני ואני ואני ב. והך דהותר הראשון הותרו כולן. ולא אמצעי, בראשון מתפיס - לעולם חד בחברו מתפיס, ואידי דסיפא הותרו כולן, דאי תנא אמצעי -ראשון לא הותר, מש"ה תני ראשון. ג. ואין להוכיח מדהותר האחרון - וכולן אסורין. דאין אחריו, אבל אמצעי דיש אחריו משתרי, ש"מ: חד בחבריה מתפיס. - לעולם: מתפיס בראשון ואחרון דתני? אמצעי, ואידי דתנא ראשון תנא אחרון.

ד. ת"ש דתניא בהדיא: הותר הראשון - הותרו כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין, הותר אמצעי - הימנו ולמטה מותר, הימנו ולמעלה אסור. ש"מ: חד בחברו מתפיס.

הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר פי כפיו ושערי כשערו וכו'. **כא:** והך דידי נזירה ורגלי נזירה - לא אמר כלום, ראשי נזירה כבדי נזירה ה"ז נזיר, זה הכלל: דבר שהנשמה תלויה בו - ה"ז נזיר! • אר"י: דאמר הכי יעשה פי כפיו מיינן ושערי כשערו מלגזו.

הריני נזירה, ושמע בעלה ואמר ואני - אינו יכול להפר.

איבעיא: בעל מיעקר עקר, אור"ד מיגזו ביידו?

ונפק"מ לאשה שנדרה בנזיר, ושמעה חברתה ואמרה ואני, ושמע בעלה של ראשונה והפר לה, אי מיעקר - ההיא גם מותרת, ואי מיגזו - היא מותרת וחברתה אסורה מאי? א. אין להוכיח מהריני נזירה ושמע בעלה ואמר ואני דאין יכול להפר ואי בעל מיגזו שיפר לאשתו והוא יאסר - ש"מ בעל מיעקר

דלעולם מיגז ובדין דליפר, והך דלא מצי להפר כיון דא"ל ואני כמקיים לך אי נשאל על הקמתו יכול להפר ואי לא לא.

ב. והך דאשה שנדרה בנזיר והפרישה את בהמתה, ואח"כ הפר לה בעלה, אם שלו היתה הבהמה - תצא ותרעה בעדר, ואם שלה היתה הבהמה החטאת תמות. ואי ס"ד בעל מיעקר תצא לחולין - ש"מ בעל מיגז - לעולם בעל מיעקר וכאן כיון דא"צ כפרה היא כחטאת שמתו בעליה, שתמות.

ג. והך דהאשה שנדרה בנזיר, והיתה שותה יין ומטמאה למתים - סופגת את הארבעים. וא"א דלא הפר לה בעל דא"כ מאי קמ"ל ופשיטא דהפיר לה ולמרות זאת סופגת והיינו דמיגז לעולם בעל מיעקר ומיירי בלא היפר ומשום סיפא: דהיפר לה בעלה והיא לא ידעה, והיתה שותה יין ומטמאה למתים - אינה סופגת את הארבעים, תנא נמי רישא **סופגת**.

ד. והך דהאשה שנדרה בנזיר ונטמאת, ואח"כ הפר לה בעלה **כב**. מביאה חטאת העוף, ואי בעל מיגז תביא גם עולת העוף דאפשר מעיקרא לא מביאה חטאת העוף כר"א הקפר ד'מאשר חטא על הנפש מצער עצמו מן היין נקרא **חוטא**, ומה זה שציער עצמו רק מייין נקרא חוטא, ק"ו המצער עצמו מכל דבר.

ה. ת"ש אשה שנדרה בנזיר, ושמעה חבירתה ואמרה ואני, ובא בעלה של ראשונה והפר לה היא מותרת וחבירתה אסורה. ר"ש: אם אמרה לה הריני כמותיך - שתיהן מותרות. **שמע מינה: בעל מיגז גיזו.**

כב:

תך דל"ת ק שנייה אסורה

מ"ז: היינו דבעי רב"ח: **הרי עלי כבשר זבח שלמים, מהו?**

אם אדם מתפיס בעיקר או בכשר [אחר ציננו] ודחי' דשם כיון שאמר הרי עלי כבשר זבח שלמים אף דאחר שנזרק דמו יכול לאוכלו בחוץ - קדוש, אבל כאן אי מתפיס בכשר, הא הפר לה בעלה. א"ד: היינו דרב"ח ודאי.

אמרה ל"ת הריני נזירה בעיקרביך, מותר?

הריני בעיקרביך בכל ומותרת או כקודם הפרתה ואסורה א. ת"ש האשה שנדרה בנזיר, ושמע בעלה ואמר ואני אינו יכול להפר. ואי בעיקר מתפיס, יפר לה ויקים נזירותו! אלא ש"מ מתפיס בכל, והוא אינו יכול להפר, אבל האשה דאמרה בעיקרביך מותרת ודחינו דלעולם בעיקרא מתפיס, וכאן כיון שאמר לה ואני כמקיים לה, ואי נשאל על הקמתו יכול להפר ואי לא לא.

הריני נזיר ואת, ואמרה אמן - מיפר את שלה ושלוי קיים. ורמינהו: הריני נזיר ואת, ואמרה אמן - שניהם אסורין, ואם לאו - שניהם מותרין, מפני שתלה נדרו בנדרה! א. ר"י תני: מיפר את שלה ושלוי קיים.

ב. אביי: אף כדתני, ברייתא שאמר לה הריני נזיר ואת, דתלי נדרו בנדרה, ומתני' כגון שאמר לה הריני נזיר ואת מאי, משום כך מיפר את שלה ושלך קיים.

כג.

האשה שנדרה בנזיר, והיתה שותה ביין ומטמאה למתים - סופנת את הארבעים.
הפר לה בעלת, והיא לא ידעה שהפר לה בעלת, והיתה שותה ביין ומטמאה למתים - אינה סופנת את הארבעים.
ר"י: אם אינה סופנת את הארבעים תספוג מכת מרדות.

‘אישת הפרס וה’ יסלח לה’ -

באשה שהפר לה בעלה והיא לא ידעה, שצריכה כפרה וסליחה. וכשהיה מגיע ר"ע אצל פסוק זה היה בוכה, ומה מי שנתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר טלה- טעון כפרה וסליחה, ק"ו למתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר! כיוצ"ב: 'ולא ידע ואשם ונשא עונו' ומה מי שנתכוון לעלות בידו בשר טלה ועלה בידו בשר חזיר, כגון חתיכה ספק שומן ספק חלב, ק"ו למי שנתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר. איסי ב"י: 'ולא ידע ואשם ונשא עונו' - ומה מי שנתכוון לעלות בידו בשר טלה ועלה בידו בשר חזיר, כגון ב' חתיכות, חלב ושומן, ק"ו למתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר, על דבר זה ידו הדווים.

וצריכא ספק חלב ספק שומן אף דלהיתר מכוון בעי סליחה וכפרה **ואשה** דהפר לה בעלה אף דהיתר בעי סליחה וכפרה **וב' חתיכות** דאיכבע איסורא לא סגי בכפרה, קמ"ל דל"ש.

מרי"ו: 'כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בהם ופושעים יבשלו בהם'?

משל, לשני בנ"א שצלו פסחיהן,

אחד אכלו לשום מצוה - וצדיקים ילכו בהם.

ואחד אכלו לשום אכילה גסה - ופושעים יבשלו בהם.

א"ל ר"ל: רשע קראתו? נהי דלא קיים מצוה מן המובחר פסח עשה! אלא, משל לשני בני אדם, לכ"א אשתו ואחותו עמו זה שנזדמנה לו אשתו צדיקים ילכו בהם, וזה שנזדמנה לו אחותו - ופושעים יבשלו בהם.

מי דמי? אנן קאמרינן חדא דרך, כאן שני דרכים!

אלא, משל ללוט ושתי בנותיו עמו, הן שנתכוונו לשם מצוה - וצדיקים ילכו בהם, הוא שנתכוין לשם עבירה - ופושעים יבשלו בהם.

ולא התכוון לשם מצוה

דארי"ו: 'ישא לז' ותשא אשת אדוניו את עיניה. כל הפסוק ע"ש עבירה.

[את עיניו] - כי היא ישרה בעיני.

וירא - וירא אותה שכבם בן חמור.

את כל כבר הירדן - כי בעד אשה זונה עד כבר לחם.

כי כלה משקה - אלכה אודרי מאהבי נותני לחמי ומימי צמרי ופשתי שמני ושיקויי.

ולא היה אנוס

דתנא מריב"ר: נקוד על וי"ו ובקומה של בכירה - לומר, שבשכבה לא ידע, אבל בקומה ידע. והיה צריך שלא לשתות בלילה השני.

כג: א. דרש רבא 'אח נפשע מקרית עוז' - זה לוט שפירש מאברהם, 'ומדינים כבריח ארמון' - שהטיל מדינים כבריחין וארמון:

- דלא יבא עמוני ומואבי בקהל ה.
 ב. דרש רבא: 'לחאוה יבקש נפרד' - זה לוט,
 'ובכל תושיה יתגלע' שנתגלה קלונו בביהכנ"ס ובתימ"ד
 דתנן: עמוני ומואבי אסורין, ואיסורן איסור עולם.
 ג. עולא: תמר זינתה - יצאו ממנה מלכים ונביאים,
 זמרי זינה - נפלו עליו כמה רבבות מישראל.
 כרנב"י: דגדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה.
 והך דר"י: לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אף שלא לשמן,
 שמתוך שלא לשמן בא לשמן!
 אלא: כמצוה שלא לשמה, דתבורך מנשים יעל אשת חבר הקני,
 מנשים באהל תבורך, - שרה, רבקה, רחל ולאה.
 ד. אר"י: שבע בעילות בעל אותו רשע באותה שעה, ד'בין
 רגליה כרע נפל שכב וט'. והא נהנת מבעילתו!
 ה. אר"י: כל טובתן של רשעים רעה אצל צדיקים, ד'השמר לך
 מדבר עם יעקב משוב ועד רע, שגם טובתו רעה היא, ש"מ.

רב: לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוה אף שלא לשמן,
 שמתוך שלא לשמן בא לשמן, שבשכר מ"ב קרבנות שהקריב
 בלק הרשע - זכה ויצאה ממנו רות,
 ואריב"ח: רות בת בנו של עגלון מלך מואב היתה.

מרי"ו: אין הקב"ה מקפח אף שפר שיחת נאת
 בכירה דקראתו מואב - אל תתגר עם מלחמה, אבל מצערנין,
 צעירה שקראתו בן עמי, א"ל: 'אל תצודם ואל תתגר עם, אף לא תצערם.
 מריב"ק: לעולם יקדים אדם לדבר מצוה,
 שבשכר לילה אחת שקדמתה בכירה לצעירה - זכתה וקדמה
 ארבעה דורות בישראל למלכות.

האשה שנדרה בנזיר והפרישה את בהמתה, ואח"כ היפר בד.
 לה בעלה, אם שלו היתה הבהמה - תצא ותרעה בעדר,
 ואם שלה היתה הבהמה - החטאת תמות, ועולה תקרב
 עולה, שלמים תקרב שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן
 מעונין לחם.
 היו לה מעות סתומין - יפלו לנדבה.
 מעות מפורשין,
 דמי חטאת - ילכו לים המלח, לא נהנין ולא מועלין בהן,
 דמי עולה - יביאו עולה ומועלין בהן,
 דמי שלמים יביאו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן מעונין לחם.

מאן תנא דבעל לא משתעבד לה?

ר"ח: רבנן היא, דר"י אמאי תצא ותרעה בעדר? הא משתעבד לה,
 דתניא ר"י: אדם מביא קרבן עשיר על אשתו, וכן כל קרבנותיה
 שהיא חייבת, שכך כתב לה: כל אחריות דיש לך עלי מקדמת דנא.
 רבא: אף לר"י משתעבד לה - רק בדבר שתצטרך בסוף
 א"ד: ר"ח: ר"י היא שמשעבד רק בדצריכה

דלרבנן לא משעבד כלל. רק בהקנה לה את הבהמה שנעשה כשלה

רבא: אף כרבנן, מקנה בדבר הצריך לה ולא במה שאינו צריך לה בד:

אם שלה היתה בהמתה - חטאת תמות ועולה תקרב.

וואָן דעם שַׁקְנָתָה אַשֶׁה קָנָה בְּעֵלָהּ

א. ר"פ: שקמצתה מעיסתה.

ב. דאקני לה אחר, ואמר לה ע"מ שאין לבעלך רשות בהן.

העולה תקרב עולה, והשלמים תקרב כו'.

שמואל לאב"א: לא תשב עד שתאמר לי הדבר הבא.

וואָלוּ הָן אַרְבַּעָה אַיִלִּים שְׂאֵינָן טַעוּנִין לְחֵם:

שְׁלֵה, הא דאמרן.

שְׁלֵה, דתנן: האיש מדיר את בנו בנזיר ואין האשה מדרת את

בנה בנזיר, גילח או שגילחווהו קרובים, מיחה או שמיחווהו

קרובים, **היו לו מעות סתומין** - יפלו לנדבה,

מעות מפורשין, דמי חטאת - ילכו לים המלח,

דמי עולה - יביאו עולה ומועלין בהן,

דמי שלמים - יביאו שלמים, נאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם.

שְׁלֵאֲחַר מִיָּתָה דתניא: המפריש מעות לנזירותו לא נהנין ולא

מועלין בהן, מפני שהן ראויין להביא בכולן שלמים,

מת והיו לו **מעות סתומים** - יפלו לנדבה,

מעות מפורשין, חטאת-יוליך לים המלח לא נהנין ולא מועלין

דמי עולה - יביאו עולה ומועלין בהן,

דמי שלמים - יביאו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם.

שְׁלֵאֲחַר בְּפִרְתָּה - סברא הוא, כלאחר מיתה דלא חזי לכפרה.

ולא חשיב שאר שלמי נזיר ששחטן שלא כמצותן כשרים, ולא עולין לבעלים

לשום חובה, ונאכלין ליום אחד, ואינן טעונין לחם וזרוע- שלא כמצותן לא חשיב.

כה.

הִיוּ לוֹ מַעֲוֹת סְתוּמִים - יפלו לנדבה

והלא דמי חטאת מעורבין בהן!

ר"ז: הלכה היא בנזיר.

ר"ל: 'לכל נדריהם ולכל נדבותם' - מותר נדר יהא לנדבה.

לר"ז: לכך סתומין ולא מפורשין.

לר"ל: 'לכל נדריהם ולכל נדבותם', למה רק סתומין ולא מפורשין?

רבא: לא מפורשין

שכבר פסקה תדרי"ש: 'רק קדשיך אשר יהיו לך ונדררך בולדי

קדשים ובתמורתם, ותקנתן 'תשא וכתא אל המקום אשר יבחר ה'.

יכול יעלם לבית הבחירה, וימנע מדם מים ומזון בשביל שימותו?

ת"ל: 'ועשית עולתיך הבשר והדם' כדרך שאתה נוהג בעולה נהוג

בתמורתה, כדרך שאתה נוהג בשלמים נהוג בולדיהם.

יכול אף וולד חטאת ותמורת אשם כן? ת"ל: 'רק',

ר"ע: א"צ: 'אשם הוא', בהוייתו יהא.

תני: ועשית עולתיך שְׁלֵאֲלָא יַעֲלֵם לְבֵית הַבְּחִירָה, וימנעם מים ומזון

אי לאו קרא הו"א וולד חטאת בכל מקום, וולדי קדשים בבית הבחירה, קמ"ל שלא.

כה:

תני: יפול אף וולד חטאת ותמורת אשם כן? ת"ל: רק.

לא מצד דהילכתא גמירי לה: דולד חטאת למיתה! וקרא לאשם.

דגם אשם הילכתא גמירי לה: כל שאילו בחטאת מתה באשם רועה!

אלא אי מהילכתא, הו"א אי הקריבה לא מתחייב בכלום,

קמ"ל קרא, דאי מקריבה עובר בעשה.

ר"ע: אינו צריך, הרי אומר: **אשם הוא** בהוייתו יהא.

גמרא גמירין לה: כל שבחטאת מתה באשם רועה! ה"נ,

כרב: אשם שניתק לרעייה ושחטו לשם עולה כשר, הא לא ניתק לא, דהוא, בהוייתו יהא.

כו.

ר"י: ה' תלפיה היא בנזיר. שמעות סתומין יפלו לנדבה

ותו ליכא? והתניא: ושאר חייבי קנין שבתורה שהפרישו מעות לקניהם, רצה להביא בהן חטאת בהמה - יביא, עולת בהמה - יביא, מת והיו לו מעות סתומין - יפלו לנדבה!
- תנא נזיר וחייבי קנין דדמו ליה.

ולאפוקי מדתניא: המחוייב חטאת שאמר הרי עלי עולה, והפריש מעות ואמר הרי אלו לחובתי, רצה להביא בהן חטאת בהמה - לא יביא, עולת בהמה - לא יביא, מת והיו לו מעות סתומים - ילכו לים המלח.

ר"א: היא דאמרת מפורשין לא, שלא יפלו לנדבה

לא רק: שאמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשלמי, אלא: אף אמר אלו לחטאתי ולעולתי ולשלמי - מפורשין הן. וא"ד: לא רק שאמר אלו לחטאתי ולעולתי ולשלמי, אלא: אפילו אמר אלו לחובתי - הרי הן כמפורשין.

רבא: היא דמעוה סתומין יפלו לנדבה,

אם נפלה דמי חטאת מביניהן - הרי הן כמפורשין.

כו:

ת"כ דרבא: אלו לחטאתי והשאר לשאר נזירותי -

דמי חטאת ילכו לים המלח, והשאר יביא חציו לעולה וחציו לשלמים, ומועלין בכולן ואין מועלין במקצתן. אלו לעולתי והשאר לשאר נזירותי - **דמי עולה** יביאו עולה, ומועלין בהן, והשאר יפלו לנדבה, ומועלין בכולן ואין מועלין במקצתן.
• מרב: דווקא מעות, אבל בהמה - הרי היא כמפורשת.

היא דאמרי בהמה הרי היא כמפורשת,

ר"נ: דווקא תמימה, אבל בעלת מום - כסתומה, אבל נסכא לא. ורב"י: אף נסכא חתיכת כסף, אבל סואר של קורות לבנין לא.

טעם דרבנן: דמעוה ולא בהמה ולא נסכא ולא סואר

רשב"א הקשה: מ"ט לא אמרי' ולא עופות. הא קנין מתפרשות רק בלקיחת בעלים ובעשיית כהן. ולא אמרי' דההלכה נתחדשה במעות. ר"פ: וליטעמין, הא דרשב"ג: הביא ג' בהמות ולא פירש, כז. הראויה לחטאת תקרב חטאת, לעולה - תקרב עולה, לשלמים - תקרב שלמים. אמאי? הא אמרת בהמה לאו כמפורשת?!
א"ל: שם זלקח ועשה, בלקיחת בעלים או בעשיית כהן, כז:
ה"נ וכי הדין שחטאת תקרב עולה? כאן נקבה, כאן זכר.

קושיית רה"מ ופי' בהמה בעל מום דינה ככמפורשת סתומין?

והא ת"ש כיצד אמרו האיש מגלח על נזירות אביו?

- בזמן שהיה הוא ואביו נזירים, והפריש אביו מעות לנזירותו ומת, ואמר הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות אבא, היו לו מעות סתומות יפלו לנדבה, היתה לו בהמה מופרשת חטאת תמות, עולה תקרב עולה, ושלמים יקרבו שלמים. מאי לאו אף בעלת מום!

ודחי' - לא, תמימה. אבל בעלת מום כסתומה דמיא,

ותני מעות יפלו לנדבה וה"נ בעלת מום ו'קדושה' היינו מעות

קושיית רבא: על ר"ג דבעלת מום דינה פמעות סתומין

- א. 'קרבנו' - בקרבנו הוא יוצא, ולא בקרבן אביו.
 אף לא קרבן שהפריש אביו מקלה על הקלה או מחמורה על החמורה.
 ב. ואף לא במעות שהפריש אביו מחמורה על הקלה או מקלה על חמורה, שהרי מגלח על מעות אביו בנזירות רק בזמן שהן סתומין.
 כח. ג. קרבנו על חמאתו, עד שיהא קרבנו לשום חטאו.

ולא בקרבן שהפריש לעצמו מקלה על חמורה
 ד. על חמאתו שיהא קרבנו לשם חטאו.
 ולא אמרי' שאינו יכול כמו בהפריש בהמה על החלב והביא על הדם. אבל יוצא במעות שהפריש מקלה על קלה כבהפריש מעות מן החלב והביא על הדם - שהרי מעל וכיפר

תני מיהת בהמה, מאי לאו אף בעלת מום!
 ודחי' - לא, תמימה. ובעלת מום כסתומה דמי,
 ותני מעות ולא בעלת מום דחזי לדמי דהיינו מעות.

נזרק עליה אחד מן הדמים - אינו יכול להפר,
 ר"ע: אפילו נשחטה עליה אחת מכל הבהמות אינו יכול להפר.
 בד"א בתגלחת המהרה, אבל בתגלחת הטומאה - יפר,
 שיכול לומר אי אפשי באשה מנוולת.
 ר"מ: אף בתגלחת המהרה יפר שיכול לומר א"א באשה מגלחת

מתני' דלא כר"א: שתגלחת מועצבת,

וכיון דלא גילחה אסורה ביין, וכיון דיש לה ניוול יכול להפר.
 כח: תנא דידן סבר: כיון דנזרק עלה דם - לאלתר מותרת ביין ואין נוול.
 ור"ע: אף נשחטה הבהמה אין יכול להפר, משום הפסד קדשים.

מתקיף ר"ז: לזרוק דמון שלא לשמן ויתיר בשר באפילתו
 ככבשי עצרת ששחטן שלא לשמן, או לפני זמנן או לאחר זמנן -
 הדם יזרק והבשר יאכל, ובשבת - לא יזרק, ואם זרק - הורצה
 להקטיר אימורין לערב!
 - אמרי: אי דשחט עולה או שלמים ה"נ, אבל כאן מיירי ששחט
 חטאת תחילה, כדתנן: אם גילח על אחת משלשתן - יצא.
 ת"ק: בד"א - בתגלחת מהרה, אבל בתגלחת טומאה - יפר,
 ור"מ: אף בתגלחת מהרה יפר, שיכול לומר א"א באשה מגלחת.
 ולת"ק: אפשר בפאה נכרית. לר"מ: אידי דזוהמא לא ניח"ל.

האיש מדיר את בנו בנזיר, ואין האשה מדרת את בנה בנזיר.
 כיצד? גילח או שגילחוהו קרוביו, מיחה או שמיחו קרוביו,
 היתה לו בהמה מופרשת - החמאת תמות, והעולה תקרב עולה,
 ושלמים יקרבו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן מעוניין לחם,
 היו לו מעות סתומין - יפלו לנדבה,
 מעות מפורשים,
 דמי חמאת - ילכו ליום המלח, לא נהנין ולא מועלין,
 דמי עולה - יביאו עולה ומועלין בהן,
 דמי שלמים - יביאו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן מעוניין לחם.

אי שפדיר, ולא אשת,

כרי"ו: דהלכה היא בנזיר,
 מר"ל: כדי לחנכו במצות. אבל לא אשה דאינה חייבת לחנך
 את בנה, וה"נ אין אדם חייב לחנך את בתו ושאינו מבנו.

- א. לרי"ו: דהלכה היא בנזיר, - ולא בנדרים, **כט.**
 ולר"ל: ה"נ נדרים, ואף בנזירות דיש לו ניוול חייב לחנכו.
 ב. לרי"ו דהלכה היא בנזיר, היינו דתני מיחה או שמיחהו קרוביו,
 ולר"ל: שאר אנשים לא נחשבים, כל חינוך שלא חשיב לא נח"ל
 ג. לרי"ו דהלכה היא בנזיר, מש"ה מגלח עושה הקפה,
 ולר"ל דכדי לחנכו במצות, ס"ל הקפת כל הראש מדרבנן,
 וחינוך מדרבנן, וחינוך דרבנן דחי הקפה דרבנן.
 ד. ולרי"ו דהלכה היא בנזיר, לכך מגלח מביא קרבן,
 ולר"ל: דכדי לחנכו במצות, לא הוי חולין בעזרה, שאינו דאורייתא.
 ה. ולרי"ו דהלכה היא בנזיר,
 כשנטמא מביא קרבן ציפרין ואכיל כהן מליקה,
 ולר"ל הא אכיל נבילה! ס"ל לריב"י: דאין שחיטה לעוף מהתורה,
 וחולין בעזרה לאו דאורייתא.
 ויקשה: דלהדיא ס"ל לריב"י דדאורייתא.
 דוחבאת זכר וזכר וזכר, מקיש נקבה לזכר, דמביא קרבן על הודאי
 וזכר לנקבה דמביאה על הספק.
 וזכר לנקבה דממין שהיא מביאה על הודאי מביאה על הספק.
 ולא אמרי' דמביא קרבן ונאכל דמה לזכר שכן איסור אחד
 ונקבה איסור נבילה וחולין בעזרה

כט:

הקשה ר"א: אפ"ש מתיחייב על"ית, דנראה פתרי איסורין מדרבנן.
 לימא כתנאי: עד מתי מדיר את בנו בנזיר?
 לרבי: עד שיביא ב' שערות, ולריב"י: עד שיגיע לעונת נדרים.
 ולכאור' לרבי: הלכה היא בנזיר, אף שהגיע לעונת נדרים עד
 שיביא ב' שערות
 וריב"י עד שיגיע לעונת נדרים, סבר: כדי לחנכו במצות,
 כיון דיצא מרשותו יותר לא מיחייב!
 ודחי: דכו"ע הלכה היא בנזיר, וכאן חלקו במופלא הסמוך לאיש.
 לרבי: דאו' ודחי דרבנן נה, לריב"י: מופלא הסמוך לאיש דאורייתא
 ב. דכו"ע כדי לחנכו במצות, ומופלא הסמוך לאיש דרבנן היא,
 דלרב: אתי חינוך דרבנן ודחי מופלא הסמוך לאיש דרבנן.
 וריב"י: דעד שיגיע לעונת נדרים, דלא אתי חינוך דרבנן
 ודחי מופלא הסמוך לאיש.

לימא כתנאי. שר"ג פרק ל"ח שהדירו אביו בנזיר,

- א. לידע אם הביא ב' שערות.
 ב. לרבי יוסי: לידע אם הגיע לעונת נדרים,
 א"ל: רבי אל תצטער לבודקני, אם אני קטן, אהיה בשביל
 אבא, אם אני גדול, אהיה בשביל עצמי. עמד ר"ג ונשקו על
 ראשו, אמר: מובטח אני בזה שמורה הלכה בישראל! לא היו
 ימים מועטים עד שהורה הוראה בישראל.
 לריב"י: דעד שיגיע לעונת נדרים-, היינו דאם אני קטן אהיה
 בשביל אבא.

ולרבי: דעד שיביא ב' שערות, אם גדול אהיה בשביל עצמי?
 הא ברשות אביו הוא!

ל.

אלא: דאמר אהא בשביל אבא אהא בשביל עצמי,
 אי יביא ב' שערות תחילה קם בנזירותו, ולבסוף בשל אביו.
 ואי יביא באמצע - לריב"י: דעד שיגיע לעונת נדרים,
 ולרבי: דעד שיביא ב' שערות, - חייב לישיב עליו ועל אביו.

האיש מגלח על נזירות אביו, ואין האשה מגלחת על נזירות אבית. כיצד? מי שהיה אביו נזיר, והפריש מעות סתומים על נזירותו ומת, ואמר הריני נזיר על מנת שאגלח על מעות אבא, ר' יוסי: הרי אלו יפלו לנדבה, אין זה מגלח על נזירות אביו. איזהו שמגלח על נזירות אביו? מי שהיה הוא ואביו נזירים, והפריש אביו מעות סתומים לנזירותו ומת

◊ ר"י: הלכה היא בנזיר.

וקמ"ל דאף דיש רק בת יורשין לא גמירין לה – הלכה

ל:

איבעיא: הלקורבנן על ר' יוסי או לא, וא"כ ברישא או בסופא

מדחלק ר' יוסי במתני' שיפלו לנדבה ולא כתק ר"א ור"מ ור"י: כת"ק

א. בעי רבה: ב' בנייה נזיריהם,

אם הלכה היא וכל הקודם מגלח או ירושה היא וזוכה רק בחצי

ב. בעי רבא: בכור ופשוט,

אם הלכה היא וא"צ לגלח לפי מה שלוקח, או כירושה ופי שנים

ואת"ל ירושה היא, ויש לו פי שנים בחולין ולא בהקדש, או

כיון דקני לגלוח, ל"ש?

ג. בעי רבא: אביו נזיר עולם והוא נזיר סתם,

אם כשגומרים הלכה בסתם נזירות, או ל"ש?

ואי כאן בשניהם נזירות טהרה,

ד. אביו נזיר שמת והוא נזיר טהור, אביו טהור והוא שמת, מאי?

תיקון.

